

du saadan paa mig?" sagde hun i grædefærdig Tone og holdt i Forskrækkelse et Vidskestykke afværgende ud for sig.

Væveren satte roligt sin Hat paa Hovedet og bortfjernede sig uden et Ord.

Udenfor var det dyb Mørkning. Blæsten havde lagt sig; det var ganske stille. Fra en ubevægelig Skyhimmel neddalede store, hvide Snefjer, der straks smeltede i Jordens Søle. Under et bestandig tættere Drys, der efterhaanden gik over til en fin Regn, vandrede Væveren med Hænderne paa Ryggen hjemad paa den ensomme Marksti, der førte over Bakkerne ud til Skibberup.

Hans Ansigt fortrak sig i pludselige Smil, og hans røde Øjne saa' fremad med det stive Blik, som de altid fik, naar han i Enrum udrugede sine Krigsplaner.

III.

Det var mørk Aften og øsende Regn, da Emanuel kom hjem til Præstegaarden og i Selskab med en fremmed Mand steg op ad Hovedbygningens høje Flisetrappe.